

Angel Kralj, OFM Cap.

(1931–2013)

Portret patra Angela Kralja, svinčnik na papirju, avtor Janez Plestenjak.

Muzejsko društvo Škofja Loka se spominja svojega skromnega, mirnega, vendar izjemnega sodelavca, p. Angela Kralja, ki je 31. 12. 2013 umrl na Golniku. Pokopali smo ga 2. 1. 2014, na mestnem pokopališču v Škofji Loki.

Bogomir, Mirko Kralj, z redovnim imenom Angel, se je rodil 7. 9. 1931, v Lahoncih pri Ormožu. Po slovenski in nemški osnovni šoli je leta 1946 vstopil v kapucinsko malo semenišče na Ptuj, ga leta 1948 nadaljeval v Varaždinu, leta 1950 pa postal novinec pri tamkajšnjih kapucinih. Naslednje leto, ko je zaključeval gimnazijo na Reki, so ga vpoklicali v vojsko, odkoder se je leta 1953 vrnil z akutno tuberkulozo. Zaradi razširjenih odprtih kavern na pljučih se je med leti 1953 in 1959 pogosto dolgotrajno zdravil in se brez končane gimnazije leta 1954 vpisal, kot izredni študent, na

Visoko teološko šolo na Reki. Bil je namreč izredno nadarjen in vesten učenec, z izjemnim spominom in smislom za jezike. Leta 1956 je študij nadaljeval v Zagrebu. V duhovnika je bil posvečen že po 3. letniku, s spregledom papeža Janeza XXIII., saj so zdravniki obupali nad njegovim zdravjem. V Vipavskem Križu ga je leta 1959 posvetil škof, msgr. Anton Vovk. Duhovniško posvečenje je čudežno delovalo nanj in po njem ni več potreboval niti zdravljenja niti zdravil. Novi dom je dobil pri škofjeloških kapucinih, da je bil bliže Ljubljani, kjer je nadaljeval študij na Teološki fakulteti; diplomiral je leta 1962, s temo o Janezu Svetokriškemu. V tem času je bil spiritual uršulinkam v samostanu pri Sv. Duhu.

Naslednji dve leti je poučeval nemščino in grščino na kapucinski privatni gimnaziji v Osijeku, nato pa je bil na Reki dve leti vzgojitelj kapucinskih dijakov.

Med leti 1966 in 1972 je bil župnik v Ljubljani - v Štepanji vasi. Bil je predstojnik skupnosti, kot odličen gospodar je povečal samostan in prenovil cerkev. Po hudi prometni nesreči v Kranjski Gori je komaj ostal pri življenju. Rehabilitacija je bila dolga in težka, njegov fenomenalni spomin pa prizadet.

Od 1972 do 1980 je nadvse požrtvovalno služboval med zdomci v Švici. Ko se je leta 1980 vrnil domov, je bil dve leti pri bratih kapucinih v Celju. V Vipavski Križ je prišel leta 1982. Kot predstojnik je vodil knjižnico in prenovo samostana za dom duhovnih vaj, veliko je raziskoval življenje in delo kapucina Janeza Svetokriškega. Prav s Kraljevo pomočjo je nastala pomembna Fundacija dr. Bruno Breschi, kjer je izšlo vseh pet zvezkov pridig Janeza Svetokriškega (1998), zbornik s simpozija o p. Janezu Svetokriškemu (1999) ter leta 2001 dva zvezka pridig p. Rogerija iz Ljubljane in Spremne študije (SAZU).

Ob prihodu v Škofjo Loko (1997) ga je spremljal sloves velikega poznavalca srednjeveške latinščine, stare nemščine, epigrafike in starih rokopisov. Veliko je transkribiral in v računalnik vnašal številna stara besedila o kapucinih na Slovenskem; knjigo kapitlja štajerske province, kriško, celjsko, krško, novomeško in škofjeloško kroniko, protokole in škofijske vizitacije Tomaža Hrena. Mnogo od teh del je bilo objavljenih. Kako cenjen je bil pri teh zahtevnih delih, pove podatki, da so ga kot sodelavca povabili k pripravi Spominske knjige ljubljanske plemiške družbe sv. Dizme, ki velja za najdragocenejši iluminirani baročni rokopis na Slovenskem. Izšla je leta 2001.

V Škofji Loki je transkribiral in prevedel znamenito listino (menjalno pogodbo) iz leta 1074, med oglejskim patriarhom in freisinškim škofom. V njej so prvič imenovane cerkve na Slovenskem, posebej loške.

Sodelovanje z Muzejskim društvom Škofja Loka je bilo zelo plodovito. V Loških razgledih smo objavili transkripcijo in prevod listine sv. Barbare nad Hrastniško grapo iz leta 1448, Cebalove listine iz leta 1735 s prvo najdbo originalnega pečata slovitega škofjeloškega pečatnika iz časa okoli leta 1300 v njej, dragocene starološke Memorabilije Jerneja Božiča iz leta 1824, razrešitev zagonetnega napisa nagrobnika starološkega vikarja Mihaela idr. Leta 2006 je sam v nekaj izvodih izdal pomembno domoznansko delo, Bratje kapucini v Škofji Loki 1706–2006, ki smo jo predstavili v LR 53/2006.

Posebej mu je pisec hvaležen za odkritje »izgubljenega« diplomskega dela njegovega sobrata Roberta Podgorška, O pasijonskih igrah in procesijah na Slovenskem (1967), in posredovanje arhivskega zapisa o prikazu Škofjeloškega pasijona leta 1981 v njihovi cerkvi, v režiji br. Karla Gržana.

Še zadnji mesec svojega življenja je z veseljem prebiral zbornik o svojem vrstniku, prijatelju, duhovniku Otmarju Črnilogarju in prav zadnje dni je dobil, naravnost iz tiskarne, knjigo Ločanke Antonije Jelenc, Kronogrami Sebastijana Pogačarja, pri kateri je veliko sodeloval.

Pri vsem svojem znanju, neverjetni delavnosti, v predalih čaka namreč še vrsta njegovih prevodov za objavo, je znal človeku, ki je izgubljen taval po raziskovalnih ali življenjskih labirintih, rahločutno pokazati pravi izhod s presenetljivo izjavo, da si mu prav ti navdihnili tako rešitev. Za vsakega je imel dobro misel, našel pravo besedo, ga dvigal in dvignil z dna, bil je neskončno potrpežljiv, ure in ure je prebil v spovednici in bil vedno na razpolago. Bil je svetniški človek.

Dragi oče Angel, še vedno se vam priporočamo.